

VROUW AAN DE TAP 21.01.002

Georgette Verlaecke van Oud Hazegras

„Hier wordt veel verteld en geroddeld”

Café Oud Hazegras vind je in de Oesterbankstraat op de wijk Hazegras. Het is wellicht het kleinste en ook het meest eigenaardig café van Oostende. De cafébazin heet Georgette Verlaecke en ondanks haar gezegende leeftijd van 75 jaar blijft ze elke dag op post voor haar dagelijkse klanten.

Georgette Verlaecke in 1970 in café Hollands Huis met vier van haar kleinkinderen. (Foto FRO)

De meeste klanten van café Oud Hazegras noemen Georgette 'maatje' en dat is niet zonder reden, want de vrouw aan de tap heeft een hart van goud. Ze is een echte moeder voor al haar klanten. Vorige week brachten we een bezoekje aan Café Oud Hazegras en we hadden er een gezellige babbel, met Georgette en haar vrienden.

■ Stel je zelf even voor.

— Georgette : „Ik ben 75 jaar geleden geboren op het Hazegras, rechtover de kazerne in de Lijndraaiersstraat. Als kleutertje liep ik school in de Fregatstraat en later moest ik naar de Maria-Hendrikaschool in de Leperstraat. Lang ben ik niet naar school geweest want toen ik 15 werd, brak de oorlog uit. Mijn ouders baatten café Esperance uit, maar ik mocht niet in het café komen. Na de oorlog was ik goed 19 en ik ben dan getrouwd met François Thuyn. Hij is gestorven in 1965 ; ik ben dus al 35 jaar weduwe. We brachten twee kinderen groot, een zoon (56) en een dochter (47). Mijn zoon komt nog dikwijls, hij woont in Mariakerke waar zijn zoon coiffeur is. Ik heb zes kleinkinderen.”

■ Wanneer ben je cafébazin geworden ?

— Georgette : „In augustus 1953 ben ik gestart in café Cecilia aan de Vrijhavenstraat. In die tijd zag het Hazegras er totaal anders uit. Onze wijk, achter het station, en dicht bij de kazerne, de zeevaartschool en de haven, bloeide fantastisch. Er waren minstens 50 cafés, de één tegen de andere. De mensen brachten veel tijd door op café. Een pintje kostte destijds 4,50 fr. Het was een volkscafé waar iedereen zich moest thuisvoelen. Ik heb het daar elf jaar volgehouden. Dan ben ik vertrokken naar de Stationsstraat, nu Perronstraat. Daar opende ik een groter en mooier café, Het Hollands Huis. Daar werd ik voor de eerste keer onteigend omdat het RVA-

gebouw er moest komen. Ik ben verhuisd naar de Vrijhavenstraat om er mijn tweede Hollands Huis te openen. Na een paar jaar werd ik daar ook onteigend en was ik verplicht te verhuizen naar de Oesterbankstraat waar ik mijn derde Hollands Huis opende. Wellicht lag er een vloek op die naam want ik werd er voor derde keer onteigend. Het gebouw staat er nog altijd te verkrotten, hier rechttegenover, en elke dag, nu al 17 jaar, word ik eraan herinnerd dat ik daar weg moest. De kans is groot dat ik straks, wanneer deze blokken moeten verdwijnen, voor de vierde keer zal onteigend worden. Ik hoop dat ze nog een beetje wachten met hun blokken en bouwdozen. Ik ben nu 47 jaar cafébazin. Al heb ik maar een klein, onnozel cafeetje, ik zou het fantastisch missen ! Dat zou mijn dood zijn ! Zolang ik me goed voel, zal ik achter mijn tap staan.”

■ Hoe ziet jouw dag eruit ?

— Georgette : „Ik ben 's morgens open vanaf 7 u. Dan zijn er normaal nog geen klanten maar ik kom wat vroeger om op te ruimen en te kuisen. Ik ben altijd een vroege vogel geweest. Vanaf 9 u. komen de vaste klanten hun babbeltje doen, hun pintje pakken, een kaartje leggen. Ik ken al mijn klanten en de klanten kennen mij als hun 'maatje'. 't Zijn meest mannen, vrouwen zie je hier niet veel, toch niet in mijn café. Van de andere vrouwtjes in de straat heb ik niet de minste last, integendeel. Ik ben 's avonds redelijk vroeg gesloten en dan begint de ambiance nog maar in de wijk. 's Nachts loopt hier veel volk rond. De bordelen zijn nu geconcentreerd in de wijk. Ze hebben hun sociale rol in de maatschappij.

In 't café wordt er veel over vroeger, over vrouwen en over voetbal gepraat. Ofwel zijn 't Végisten, ofwel Assisten. Mijn cliënteel wordt er niet jonger op. De jongste maanden zijn er vier vaste klanten van een zekere leeftijd overleden. Fransje Dasseville en Kamiel Feys zijn dood en Bertje zit sedert enkele weken in een home. Er is een tijd geweest dat ik tien tot twaalf vaten bier schonk in een week, maar dat is veel verminderd. Ik mag al blij zijn met een viertal vaatjes. Ik klaag niet want ik hou van mijn klanten.”

■ Wat is er speciaal aan café Oud Hazegras ?

— Georgette : „Ik zou het echt niet weten. 't Zijn al vaste klanten met vaste uren, met een vaste plaats, aan één van de drie tafeltjes of aan de toog. 't Is een feit dat er hier nooit muziek speelt. Dat zou hier te veel storen want er wordt hier veel gepraat, geroddeld en *gevulenuuld*. Iedereen kent iedereen en ze hebben toch zo veel te vertellen. Voor de hongerige klanten heb ik, indien nodig, over de middag wel een potje lekkere soep. De meesten kunnen een aardig potje verzetten. Hoe meer ze drinken, hoe meer ze kunnen liegen. Daar zijn er heel wat specialist in. *Stoefen* en liegen kunnen ze als de besten ! Er zijn ook heel wat klanten die weggetrokken zijn van 't Hazegras maar die wekelijks nog even binnenwippen. Blijkbaar kunnen ze hun vrienden en mij niet missen. Ik hoop dat ik nog een tijdje cafébazin mag blijven. Ik heb nooit iets anders gedaan in mijn leven.”

(Fons Roets)

Op 75-jarige leeftijd staat Georgette Verlaecke nog altijd met evenveel plezier achter haar tap. (Foto FRO)